

ANGELČEK

Štev. 9.-10. Ljubljana, september - oktober 1924 XXXII. tečaj

Bogumil Gorenjko:

Jesen.

Gora je porumenela,
cvetna trata ovenela,
tožna je prišla jesen.

Duša je postala tiha,
tiha kakor dom meniha —
vanjo je prišla jesen.

Srce je postalo bolno,
lepih dni spominov polno —
vsepovsod jesen, jesen ...

Sola lepega vedenja.

11. Brezobzirnost.

Najprvo kratko povest!

Z vlakom sta se peljali dve ženski, obe v enem vozu. Prva je takoj, ko je prišla v voz, zaprla okno. Komaj pa je prišla druga, je odprla ravno tisto okno. Pričel se je potem prepir. Ta in ona ženska je hotela imeti po svoje. Nazadnje je prišel železnični sprevodnik. Poskušal je žensko razdraženost pomiriti, pa se mu ni posrečilo.

»Okno mora biti zaprto,« je zahtevala prva ženska, »drugače bo takoj po meni!«

»Oh, če bo okno zaprto,« zastoka druga, »glavo mi bo razneslo!«

»Veste kaj, gospod sprevodnik,« se vtakne vmes neki sopotnik, »zdaj okno kar zapriva, pa bo po eni. Ko bo ta mrtva, bova pa okno odprla, in drugi bo razneslo glavo — pa bomo imeli vsi mir.«

To je le šala, a kaže tri brezobzirne ljudi. Koliko tega plevela je med ljudmi! Vsakdo vidi le sebe in misli, da mora ves svet tako plesati, kakor je njemu ljubo.

V naši šoli moramo napovedati boj tudi tej grdi spaki, ki tako kazi lepo vedenje. Povsod, kjer hodimo, nosimo s seboj ljubezen do bližnjega. Česar nočeš, da drugi tebi store, tega tudi ti drugim ne stori!

Tako naj bo zanaprej, kajne, ti Janez Napušnik, in ti, Miha Košatnik? Vidva bosta pustila druge

otroke v miru s svojo zoprno ošabnostjo in prezirljivostjo? Ali ne bo tako bolje za vaju in tudi za druge?

In ti, Tončka Tratnikova, ne boš trgala celega naročja cvetja in delala kmetu škodo? Če že misliš, da moraš imeti nekaj cvetja v rokah, par rožic naj ti zadostuje. Drugo pa pusti, naj raste v božji naravi še drugim v veselje.

Ti, Ivanka Ošabnova, se s svojimi tovarišicami ne smeš več kregati, kje boš sedela, da bi bilo bolj tebi prijetno in pripravno. Privošči tudi drugim kaj prijetnega! Boš videla, kako boš te majhne dobrohotnosti vesela. In ti, Mici Tiščinova! Povsod prideš zadnja, a imela bi rada povsod prvo mesto. Ne boš! V šoli lepega vedenja ti pa še zadnjega mesta ne moremo odkazati.

Tudi Škodinov Peter ne sme misliti, da sme delati vse, kar hoče. Tako je oni-le dan polomil sosedov plot — zakaj je pa Škodinov, če ne sme delati škode? — Par dni prej je pa razmetal ščinkovcem gnezdo, mladiče pa pomoril. In še več drugega ima na vesti, pa bomo iz usmiljenja zamolčali. Toda samo pod pogojem, da se bo Peter poboljšal.

Glejte, dragi otroci, povsod, kjer bivate in kjer hodite, povsod glejte, da vas bo spremljala kot tovarišica ljubezen do bližnjega in vsega stvarstva božjega. Brez tega ni lepega vedenja.

Polovico, dà, še več ko polovico manj pritožb bi bilo o grdem in nedostojnem vedenju naših ljudi, ako bi bili naši ljudje do bližnjega bolj obzirni. In tudi polovico manj pohujšanja bi bilo!

Zato vas prosimo zdaj, ko se bližamo sklepu naše šole, posebno tega: Vzemite Angelčka in »našo šolo« vso še enkrat v roke, preberite jo prav natanč-

no, potem se pa ravnajte po podanih naukih in navodilih! Začnite z lepim, dostojnim vedenjem! Vaš zgled bo kar sam pritegnil še druge. Ogenj se ob ognju užge in lepo vedenje ob lepem vedenju.

J. E. Bogomil:

Dogodki.

I.

Naj le pride!« je naročila teta pri slovesu. »Prav vesela ga bom.«

Tistega dne je bilo torej sklenjeno; Trdinov Janko bo šel teti Mini srečo voščiti. In sam bo šel. Sicer se mu je ponujala sestra Metka, da ga bo spremila, pa je ni maral. Sam bo šel! Ljudje naj vedo, da je Janko junak. Pa naj tudi vedo, da ni junak. Janko se je namreč bal, da bi mu Metka ne pojedla preveč dobrot, kar mu jih bo dala teta. Tudi zato je hotel iti sam. Torej — sam!

Stari oče so poiskali za tablo v kotu že pozabljeno in zaprašeno »voščilno knjigo«. V njej so poiskali za Janka primerno pesmico. Pa so jo tudi našli.

»Tale bo!« so rekli.

In Janko se je pričel učiti. Dan za dnevom je gonil:

Ljuba teta! Za vaš god
Bog vam srečo daj povsod,
vedno zdravje in veselje!
Ko pa pride grenka smrt,
naj vam bo svet raj odprt —
angel naj vas k Bogu pelje!

Voščilo je bilo malo težko, glava pa lahka. Zato je šla težka reč le s težavo v lahko reč. Zlasti prvi dve vrstici sta fantu nagajali. Nista ostali v lahki reči, pa ne! Kar spet ven sta se zmuznili. Ali pa sta skočili narobe, le prav nista hoteli iti. Fantu je šlo včasih na jok, včasih pa v ploho.

Ljuba teta! Za vaš god
Bog vam srečo daj v en sod — —

A kaj, če se doma zmede! Pri teti, pri teti — tam bo stiska!

Učil se je pa le. In ko je prišel tisti slavnostni dan, je mislil in upal, da bo šlo.

II.

Dan je bil meglen in neodločen. Skoro je že malo rosilo. A Janko je le hotel iti. Dali so mu nekaj dežniku podobnega in pa šopek v roke. Pa je šel. Na to ni mislil, kako bo opravil; pač pa dosti na to, kaj bo dobil. Ali znabiti pomarančo ali medu ali pa piškotov? Kaj pa — kakšnega konja in bič in voz —?

»Hev, hev, hev, hev!« se je zadrlo pred njim.

Majhno Robinčevo kuže mu je zastavilo pot. Lajalo je in skakalo in bevskalo. Oh, ko bi bila vendar zdajle Metka tu! Gotovo bi prepodila to mrcino pasjo. Pa je ni! In on sam je kriv, da je ni. Pravzaprav ne on sam, ampak nevoščljivost njegova. Oh, oh! Kako bo zdaj?

Toda — čemu ima pa dežnik? Mar kaj dežuje? Le okoli nosa je malo moker. Ha! Z dežnikom nad psa! Bomo videli, kdo bo hujši? Kdo bo hujši! Bomo videli! Janko ali to šcene!

I seveda — zmaga bi bila gotova, samo, če bi pes ne imel zob. In pa, če bi pes ne bil tako neumen,

kakor je. Janko se mu postavi v bran z dežnikom, kuže neumno pa misli, da se hoče Janko z njim trgati. Z dežnikom in z njim, psom! Pa skoči mrcina v dežnik in zasadi vanj svoje ostre zobe. — Resk! — je reklo, pa se je pokazala luknja v blagu. In še se je in še...

Juj, Janko! To pa ni kar tako. Kaj, če pride pes do beđer? Do hlač! Ali sme misliti na kaj takega?

Bežimo! In Janko jo ubere kratkih, pa vse eno dosti urnih nog in z dežnikom enako kislega obraza proti domu.

Bumf! — Oho! — Bu-u-u! U-u-u! — Na gladki cesti je padel v kotlo. Juju, kakšen je! Zamazan, blaten, moker, z razcefraním dežnikom, šopek ves razkuzman... Tak se je pricmeril domov. Vsi so ga pomilovali, celo Metka. Na videz vsaj. Prav v zadnjem kotičku srca mu je pa le privoščila. Je že tako, čeprav bi ne smelo biti... Nevoščljivec!

(Konec.)

A. Čadež:

Med božjimi poslanci.

(Pogovor angelov varuhov.)

Uriel, Jerémíel, Sapiel (vstopijo in pojejo):

Slavite Gospoda, ker je dober, * ker vekomaj traja njegovo usmiljenje. —

Slava Očetu in Sinu * in svetemu Duhu. — Kakor je bilo v začetku, tako zdaj in vselej * in vekomaj. Amen. (Ps. 117.)

Uriel. Saj še ni dolgo tega, kar smo se prijateljsko razgovarjali, pa se mi je spet zahotelo vajine družbe. Ali sta prosta?

Jerémíel, Sapiel. Bogu in tebi na ljubo.

Uriel. Kako sem vaju vesel!

Sapiel. Pravkar sva se poklonila Najvišjemu. Zdaj se pa lahko malo pomenimo. Naši varovanci na zemlji so zdaj v sladkem spanju; za nekaj časa nas bodo nameščali tovariši iz spremstva Jagnjeta božjega.

Uriel. Jerémíel, ti se mi zdiš danes nekaj vznemirjen.

Jerémíel. Rad bi, saj veš, da bi mogel Gospodu vesoljstva sporočiti vselej kaj veselega. Toda ti zemeljski otroci so čimdalje bolj nebógljeni. Ne gre vse tako, kot bi bilo želeti.

Sapiel. Res je. Opažamo med njimi neprijetno površnost. To je res: vrsti se delo, učenje, pa spet učenje. Toda tako hudo pa vendarle ni, da bi pri tem morala trpeti duša pomanjkanje. Opažam namreč.....

Uriel: Vem, vem, kaj ti je na jeziku!

Jerémíel. Veste, kaj je zagrešeno? Naši varovanci tam doli ne znajo prav urediti in razvrstiti svojih opravil. Najprej bi se morali vsak dan lotiti tega, kar je nujno potrebno; potem bi prišlo to, kar je koristno, končno tudi kaj za kratek čas in za zabavo. Saj otroci brez tega ne morejo živeti.

Sapiel. To je pravi red, ki je po volji najvišjega Gospoda. A naši ljubljenci na zemlji ta red le preveč radi prevračajo: najprej zabavo in spet zabavo! In le, če so prisiljeni, se oprimejo tudi dela in učenja, a še to le s

težavo. Za to pa, kar je najbolj in najprej potrebno — da bi namreč dali tudi Bogu, kar je božjega — pa dosti-krat manjka časa.

Jerémíel. Žal, da ne morem oporekati, dasi imam včasih priliko, opazovati tudi častne izjeme.

Uriel. To tolažbo pa res imamo, da zamoremo sporočati nebeškemu Očetu tudi marsikaj lepega, dobrega in plemenitega.

Jerémíel. Res je. Ta tolažba zabriše marsikatero neprijetnost.

Sapiel. Priznam tudi jaz. Krasni zgledi med otroki na zemlji so kakor dragocena biserna krona za našega božjega prijatelja otrók.

Uriel. Ko bi le spačenost tako bahato ne silila na površje! Tisti znani vzklik našega nebeškega državljana in učenjaka Avgušтина: »Tantillus puer — et tantus peccator! (tako otroče — pa tak grešnik!) se le prevečkrat uresničuje tudi dandanes.

Jerémíel. Tvoja sedanja varovanka, prijatelj, mora biti res velika navihanka, drugače ne bi izrekel tako ostre sodbe!

Sapiel. Saj še ni dolgo, kar si se kar ponašal, kako vzorno je življenje tvojega Lina, ki ti ga je bil Vsemogočni izročil v varstvo.

Uriel. Blagor mu — onemu vzornemu mladeniču! Kako srečen sem bil, ko sem spremljal to blago dušo in bil priča številnih odlik, v katerih je dosegel vrhunec človeških popolnosti. Zaslužil je ime in čast drugega Alojzija. Bil je Bogu ljub, zato ga je sprejel k sebi v večne višave. Že pet mesecev je, kar sem ga popeljal v družbo deviških duš.

Jerémíel. Blagor njemu in tebi! Kako je pa s to varovanko, ki si si jo zdaj izbral?

Uriel. Nisem izbiral, marveč sem se ponudil Vsevišnjemu, da sprejemem v svoje okrilje tudi najslabejšo osebo. Mislil sem si: poskusiti hočem, kar je v moji moči, da izboljšam, kar je pokvaril spačeni svet in kar je zakrivila človeška slabost.

Sapiel. Radoveden sem, kaj te je doletelo.

Uriel. Izročena mi je bila deklica Angelica, lepa po imenu in postavi, a iz posvetne, dasi ugledne družine. Nič Bogu dopadljivega ni bilo na njej.

Jerémíel. Si-li imel že kaj uspeha?

Uriel. Uspeha? Saj veš, kako je, če v hiši ni lepega zgleada ne prave vzgoje ne molitve, sploh nič božjega.

Jerémíel. Drevesce v suhi in pusti zemlji brez opore — izpostavljeno vsem viharjem!

Sapiel. Ali tvoje prizadevanje, dragi Uriel, še ni nič izdalo?

Uriel. Ne pravim, da je bila Angelica gluha in nema za moje opomine. Kadar ji zašepetnem bodrilno ali svarilno besedo, vselej se zgane. Zavé se svoje malomarnosti, in to je že nekaj.

Jerémíel. Spoznanje je prvi korak k poboljšanju.

Uriel. Moč slabe navade jo pa preмага.

Jerémíel. Ali si jo že pripravil do tega, da bi opravljal vsaj jutranjo in večerno molitev?

Uriel. Nedavno jo je v šoli kar pretreslo, ko je čula iz ust svojega kateheta besede, ki jih je v svarilo vsem mlačnim in lenim za molitev že davno zapisal naš prijatelj Alfonz Ligvorijan: »Vsi zveličani v nebesih so se zveličali po molitvi; vsi pogubljeni so se pogubili, ker niso molili.« Drugo jutro sem jo rahlo opozoril na to pretresljivo resnico — in glejta; prekrizala se je, hotela moliti, a v tem so ji prinesli zajtrk, češ, kaj bi molila, ko se že mudi v šolo.

Sapiel. Brez molitve — brez blagoslova!

Uriel. O seveda: raztresena, razdražljiva, nagajiva, svojeglavna pa lažniva je bila ves dan. Skratka: pokora za vse, ki so se z njo ukvarjali.

Jerémíel. Pa bi jo bil s pripuščanjem božjega Vldarja udaril s kako malo nesrečo? To zdravilo je večkrat izdatno.

Uriel. Tudi mene je že bila obšla ta misel. Prav včeraj, ko je šla v šolo, je bila prilika, da bi jo bil lahko poskusil z nezgodo. Na strehi neke hiše, par korakov pred njo, se je sprožilo nekaj opeke, ki je zdrčala na tla v trenutku, ko je šla Angelica mimo. Videl sem nevarnost. Deklica se mi je pa zasmilila, pa sem jo pridržal za hip

pri bližnji izložbi, češ, morda se pa le zavé, kolika nevarnost ji je pretila.

Sapiel. Če se ti je kaj zahvalila, je dobro znamenje.

Uriel. Nič! Zagodrnjala je in pritrjevala tistim, ki so se hudovali, zakaj so ljudje tako brezbrizni, da ponoči ne popravijo razdrapane strehe.

Jerémiel. Pa bi jo bil zvečer spomnil na smrtno nevarnost, kateri je komaj ušla. Morda misli, da po naključju.

Uriel. Zvečer? Zvečer posluša Angelica z napetostjo — kakršne v šoli nima izlepa — vsakovrstne pogovore domačih. Vse prerešetajo in oberejo: dnevno politiko, mestne novice in čenče. Za začimbo pride še malo zabavljanja čez vse, kar se ne ujema z njih zmešanim umom.

Sapiel. So res čudni nekateri ljudje! Še Bogu bi kmalu ukazovali in predpisovali, kako naj vlada.

Uriel. Otroci pa vse to poslušajo in požirajo. Navsezadnje se jim začne tožiti, pa jih spravijo spat kar brez molitve, brez križa in brez blagoslova. Moje svarilo je kakor prazno grmenje brez dežja.

Sapiel. Boš končno vendarle moral poskusiti s hudo? Meni se je že tudi tako godilo, pa sem dosegel s kaznijo le veliko dobrega.

Uriel. Kakor bo bolj kazalo. — Kaj pa ti, Jerémiel? Si li zadovoljen s svojim varovancem?

Jerémiel. Čast in hvala Večnemu! Ne smem tožiti. Imel sem pa tudi obilo truda, da sem spravil svojo varovanko Rafaelo na pravi tir. Vneto sem se lotil posla tudi zato, ker ima dekletce angelsko ime.

Uriel. Ti imaš sploh poseben blagoslov božji.

Sapiel. Povej, povej o tem dekletcu!

Jerémiel. Čudovito je res, da se je obrnilo pri Rafaeli tako na dobro, dasi je izpočetka tako slabo kazalo. Vesta, njen oče je močno vdan pijači. Vse je šlo v hiši narobe. Mati ni napačna, pa ni mogla vsemu kaj: tropo otrok negovati, s pičlim izhajati, zraven pa imeti še pokoro z zanikarnim možem — to razume samo, kdor sam izkusi.

Sapiel. Gorje družini, kjer gospodari kralj alkohol!

Jerémiel. Prav res! Rafaela je bila že izmlada dobrega srca, toda očetova kletev in grdo govorjenje, ki se

je družilo z nedostojnim vedenjem, kadarkoli je prišel iz gostilne domov, jo je silno bégalo, pa tudi kvarilo. Minevalo ji je veselje do učenja, do dela in do molitve. S časom ji je pošla prirojena živahnost. Tavalala je v šolo in iz nje brez čuta in brez življenja. Redkokdaj se je zasmejala.

Uriel. Meni se tak otrok prav posebno smili. Za take je treba vse žrtvovati, da ne zabredejo v mlakužo pohujšanja in greha.

Sapiel. Jerémíel, ti si navadno pomagaš z Marijo in njenim »Vrtcem«. Najbrž se ti je obneslo to zdravilo tudi tu, ali ne?

Jerémíel. Z »Vrtcem« mi pomagajo moji dobri prijatelji in pomočniki na zemlji; jaz sem tega seveda sila vesel, kajti če kje, se tu obnese naš trud in prizadevanje. Vendar pa nisem takoj začel z »Vrtcem«. Izpočetka sem spravil Rafaelo večkrat pred tabernakelj, posebno takrat, kadar sem tudi jaz imel častno stražo pred Najsvetejšim.

Uriel. Ali je rada ubogala?

Jerémíel. Nemo in brezčutno je šla. Vendar ji je pa bilo veliko na tem, da izmoli svojemu nerodnemu očetu poboljšanje.

Sapiel. To je bilo dobro znamenje. Že vidim, da si modro ravnal.

Uriel. Kaj si pa potem še storil, da si iztrgal dekletce iz satanovih zank?

Jerémíel. O, to je bilo še sitnosti! Rafaela se je bila namreč navadila tudi lagati in — kar je z lažjo kaj rado v zvezi: tudi kradla je po malem. Saj ni bilo čudo: z doma je bila zanemarjena, brez vsega potrebnega in brez vzgoje — pa se je zagovarjala v šoli z lažjo, ko ni imela naloge in če se ni naučila. Parkrat so se njenih prstov celo prijele stvari, ki so bile last njenih součenk. To je bilo še dobro, da so njene tatvine prišle urno na dan. Resno svarilo je že pomagalo, da se je skesala in da se je poboljšala.

Sapiel. Je pa spet tvoja spretnost posegla vmes, da se je pravočasno zatrlo hudo in nevarno nagnjenje, ki človeka dostikrat tira v propast!

Jerémíel. Storil sem res, kar sem mogel, a brez milosti nebeškega prijatelja otrok bi moje prizadevanje ne

bilo izdalo kaj prida. Priznati pa moram, da ima Rafaela sila skrbno učiteljico, ki skrbi zanjo kakor prava mati.

Uriel. Obdržala se je pa Rafaela na površju najbrž le po Marijinem vrtcu, ali ne?

Jerémíel. Imaš prav. Tudi jaz sodim tako. Toda bilo je treba gladiti na desno in na levo, preden se je stvar uravnala. Ko sem omehčal njeno srce, je zaprosila za sprejem v »Vrtec«, a zadrževala jo je zavest, da nič kaj ne spada zraven, kajti njeni prejšnji madeži še niso bili popolnoma pozabljeni. Voditelj je to dobro umeval, zato ji je dovolil, da sme pristopiti le za poskušnjo.

Sapiel. Ti pa seveda vesel.

Jerémíel. Pa kako! Dajal sem dekletcu pogum, naj se kar moči potruди, da zakrije z lepim življenjem neprijetne spomine.

Uriel. Kaj pa oče? Ali ni vsega podrl?

Jerémíel. Za ta del je bilo še dobro, da se ni brigal dosti ne za to, če so otroci kaj hudega počeli, še manj pa, če kaj dobrega.

Sapiel. Taka svoboda otrokom včasih celo koristi, zlasti takrat, če se kdo drugi pobriga zanje.

Uriel. Po otrocih je mogoče potem dostikrat priti do srca očetovega.

Jerémíel. Saj tako je bilo tudi tukaj. In kako hitro se je vse zasukalo! Na dan slovesnega sprejema v Marijin vrtec je povabila Rafaela tudi svojega očeta, naj gre z njo, da bo priča genljivemu obredu, ko si bodo izvolile deklice pred ozaljšanim oltarjem Marijo za svojo gospo in mater.

Uriel. Ali je hotel iti?

Jerémíel. Ni se branil. To je pa bilo tudi zanj rešilno. Sreča njegove lastne hčerke, ki jo je videl sredi belo oblečenih tovarišic z Marijinim znakom okoli vratu, ga je tako prevzela, da se je solzil. Obenem je bil pa že tudi dozorel sklep v njegovem srcu: Od danes naprej me gostilna ne bo več videla!

Uriel in Sapiel. Glej, glej!

Sapiel. Če moški kaj takega sklene, navadno tudi drži.

Jerémíel. Pa bilo je treba bojevati še hude boje, da je šlo. Prve skušnjave so bile zelo nasilne, a moževa volja je bila trdna in odločna. Zdaj se ni bati, da ne bi vztrajal na poti poboljšanja in sreče.

Uriel. Hvala dobremu Bogu!

Sapiel. Srečna Rafaela!

Jerémíel. Tisti dan, ko je bila Rafaela sprejeta v Marijin vrtec, se je naselilo v družini veselo življenje, sreča in zadovoljnost.

Sapiel. Takí uspehi so za nas najlepše plačilo. Tudi jaz sem imel že podobne slučaje, in reči moram, da sem jih bil neizmerno vesel.

Uriel. Blagor tebi, ko nimaš nikdar nobene neprilike, ampak se ti vse srečno izpelje.

Sapiel. Hvala Bogu vsedobremu! Njemu bodi čast in zahvala, da sem doslej še vse varovance in varovanke srečno pripeljal v nebeške dvore.

Jerémíel. Bogu čast in hvala — tebi pa priznanje!

Uriel. Zadnja tvoja varovanka je bila — kakor sem izvedel — pravi vzor dušne lepote.

Sapiel. Da! Zlata deklica — Emanuela — je sedaj med deviškimi dušami, ki spremljajo božjega Ženina v prvih vrstah, in posebna ljubljenska vseh nebeščanov.

Jerémíel. Nomen — omen! Ta rek, ki je med zemljani že dolgo, dolgo v rabi, se prav posebno uresničuje pri tej izvoljenki božji: Emanuel — Bog z nami!

Sapiel. Da, res je. Z Emanuelo je — rekel bi — Bog sklenil večno prijateljstvo, da ga ni vedoma nikdar žalila, saj je le zanj živela od takrat, ko ga je prejela prvikrat pri svetem obhajilu v nedolžno srce. In ko je bila sprejeta med Marijine otroke, je svojo otroško ljubezen delila med Marijo in med njenim božjim Sinom.

Uriel. Pa tako zgodaj jo je božji Ženin poklical po nebeško plačilo!

Sapiel. Po božjem vsemodrem sklepu bi bila morala izgubiti srčno dobre starše že v mladih letih. Da bi ne prišla v časne stiske in da ne bi zabredla v grešne zanke, jo je večna Dobrota pravočasno rešila nevarnosti. Zgodnja smrt je bila zanjo velika milost božja.

Jerémíel. Neizvedljiva so pota božje modrosti!

Sapiel. In vendar — koliko žalovanja je bilo ob njeni smrti! Njeni starši se niso dali potolažiti, součenke so plakale ob izgubi vzorne, iskrenoljubljene tovarišice, njene učiteljice so pa tožile: tako zgledne učenke ne bo več!

Uriel: Če bi ljudje umevali božje naredbe, bi morali v takem slučaju le to reči: Božje ime bodi češčeno!

* * *

Jerémíel. Dolgo smo se zamudili. Hitimo spet, da izpolnimo voljo Najvišjega!

Sapiel. Jutri osorej spet na svidenje!

Uriel in Jerémíel. Prijetno je bilo.

Sapiel. Slava našemu Bogu, ki sedi na prestolu in Jagnjetu!

Vsi. Slava! Amen! Amen!

Semjonov:

Za zimo!

*Naša srčkana Maretka,
ej, kako je ljubka,
kot na polju drobna cvetka —
naša srčkana Maretka!*

*Ko si šopek je nabrala,
ga je poljubila,
pa je rádostno dejala,
ko si šopek je nabrala:*

*— „Te za zimo bom shranila,
pisane jesenske cvetke,
v snegu ne bi jih dobila —
te za zimo bom shranila!“*

Balonček.

Kramar je prodajal po vasi otroške igrače. To je imel gledalcev! Čim dalje je šel po vasi, bolj se je množilo število radovednežev. In če bi bila imela ta radovednost denar, bi bil šel mož gotovo tistega dne iz vasi s prazno krošnjo pa s polno mošnjo.

Najlepše izmed vseh igrač so bile pa rdeče, višnjeve in zelene kroglice. Na nitki jih je imel krošnjar navezane, a kroglice so kar same plavale in silile v zrak. Juj, kakor bi bili v njih zaprti angelčki...

Hvaletovi Minki so kupili mama tako kroglico. To je bilo veselja z njo! Po hiši je tekala Minka, in po vrtu in po ulici, tanko nitko je imela navito okrog prstkov, in kroglica je frčala za Minko po zraku, kakor bi bil v nji zaprt angelček...

Drugega dne ji pa kroglica že ni bila več tako všeč. Lahko bi jo bila pogrešila. — Lejte, mucku bi še lahko malo ponagajala z njo. Pa saj v nji ni zaprt angelček?

Približala se je Minka mucku, zdaj z nitko, zdaj s kroglico. Mucek je hotel kroglico ujeti — na! — pa je balonček — tako se imenuje taka kroglica — sfrčal v zrak. Mucek pa še pogledal ni za njim. Minka pa. In ga je spet ujela, ko ji je dekla pomagala.

Nazadnje pa — to bo šele lepo! — je pa Minka privezala balonček mucku za rep. Morda balonček še mucka vzdigne? To bi se mu smejala! Ah, ah!

A mucek se je zbal balončka in prestrašil. Balonček mu je vlekel le rep kvišku. To mu pa ni bilo všeč.

In Muček je pričel bežati, zraven pa grdo mi-javkati. Minka se je smejala, da se je vsa sključila. Muček pa na vrt, Minka za njim. Oh, to je bilo lepo!

Balonček se je zmuznil z repa. Minka ga je pre-rahlo privezala. Muček je bil rešen nepotrebnega strahu, Minka pa nelepe zabave. S prstom v ustih

in s solzami v očeh je zdaj gledala za balončkom, ki je plaval vedno više. Morda je bil pa le zaprt v njem angelček? Rad je bil pri nji, dokler se je z balončkom nedolžno zabavala, a ko je jela žival mučiti z njim, je pobegnil angelček. Trdosrčnim otrokom niso angelčki prijatelji.

Črniški:

Dragi Marijini otroci!

Pomnite še, da smo zadnjič poromali na Špansko in da smo si tam izbrali patrona za mesec julij in avgust? Pa ostanimo kar na Španskem in se izročimo za mesec september in oktober v varstvo največji Španki — 15. oktobra praznujemo njen spomin. Re-zike ste že gotovo uganile, kdo je ta imenitna žena. Drugim pa povemo, da je to sv. Terezija, de-vica in redovna ustanoviteljica. Živel-a je v času svetega Ignacija iz Loyole (1491—1556), namreč od l. 1515. do l. 1582.

Terezija se je rodila v mestu Avili v Stari Ka-stiliji na Španskem dne 28. marca l. 1515. Njeni starši so bili plemenitega rodu. Bili so zelo pobožni in so tudi svoje otroke napeljevali k pobožnemu živ-ljenju. Oče je skrbel za to, da so otroci ob gotovih urah opravljali svoje molitve. Gledal je tudi na to, da so lepo častili preblazeno devico Marijo. Sam je rad čital pobožne knjige in tudi otroke je navajal k temu. Že pred sedmim letom je prebirala Terezija s svojim bratom Roderikom — tega je imela naj-rajši — večkrat življenje svetnikov. Ko sta prebirala življenje svetih mučencev, sta videla, da so ti dosegli po kratkem trpljenju večno srečo v nebesih. Zato sta želela tudi onadva, umreti kakor mučenika. Do-govorila sta se, da pojdet-a med Mavre-Turke, ki so bivali ta čas tudi na Južnem Španskem — in da tam umrjeta za Kristusovo vero. Preoblekla sta se po beraško, vzela s seboj nekaj jedi in skrivaj zapustila

očetov dom. Ko sta prišla že daleč proč od rojstnega mesta, ju je srečal neki stric in ju pripeljal spet nazaj domov. Ko sta videla, da ne postaneta mučenca, sta pa sklenila, da živita kakor puščavnika. Kakor sta znala in vedela, sta si napravila na vrtu dve kolibi, da v njih živita. Pa tudi z njima nista imela sreče. Kolibi sta se podrli.

Terezija se je potem, kar je največ mogla, umikala svetu, da bi lažje opravljala svoje pobožne vaje. Do ubogih je imela zelo usmiljeno srce, pomagala jim je, kjer je le mogla. V dvanajstem letu ji je umrla draga mama. Vsa žalostna je šla pred podobo Matere božje, padla na kolena in s solzami v očeh prosila Marijo, naj jo sprejme zdaj ona za svojo hčerko in naj ji bo dobra mati.

Hudobnemu duhu pa seveda ni bila všeč Terezijina pobožnost in njeno hrepenenje po čednosti. Navdahnil ji je nagnjenje do branja posvetnih knjig. Terezija je čitala skrivaj in zapravila mnogo dragega časa. Začela je tudi sama pisati pesmi in povesti. Radi tega so jo drugi hvalili, ona pa je postajala vedno bolj častihlepna. Rada se je lepoticila, umetno spletala lase, nežno čuvala kožo belih rok, se mazala z dišavami in posnemala vse druge ničemurnosti posvetnih hčerâ. Druga zanka peklenškega duha zanjo so bile posvetne tovarišije. Oče je sicer pazil tudi na tovarišijo svojih otrok, pa posvetni stričniki, neka nerodna teta in dekle so podpirale Terezijo pri njenih ničemurnostih. Vse to je seveda slabo vplivalo na mlado dekle. Smrtnih grehov sicer ni delala, a postajala je od dne do dne bolj mlačna za božje reči.

Otroci, varujte se tudi vi slabih knjig! Ne sprejmite nobene od slabih tovarišev! Pred čitanjem pokažite vsako knjigo svojim staršem ali vprašajte gospoda kateheta ali gospoda učitelja za svet. Pa tudi v slabo tovarišijo prostovoljno ne zahajajte!

Terezijino počenje njenemu očetu ni bilo nič kaj všeč. Zato jo je dal v vzgojo v neki samostan. Tam je preživela poldrugo leto. A je hudó zbolela in prišla radi tega spet domov. Obiskala je nekega po-

božnega strica, in razgovori z njim in pa pobožne knjige, ki jih je dobila od strica, so mogočno vplivale nanjo. Začela se je bati večnega pogubljenja in sklenila — pač po božjem navdihnjenju — da stopi v samostan. Oče ji pa tega ne dovoli. Toda ona skrivaj pobegne v samostan karmeličank v Avili. Stara je bila tedaj 20 let. Odslej se je popolnoma posvetila Bogu.

Leta 1534. je naredila slovesno obljubo. Potem je prosila Boga, naj ji pošlje bolezen. Njena prošnja je bila uslišana. Huda je bila njena bolezen. Zdravniki niso vedeli, s čim naj jo zdravijo. Bolnici je bilo vedno slabše. Že so mislili, da je umrla. Izkopali so ji grob. Vendar se je Terezija prebudila iz nezavesti. Osem mesecev je visela med življenjem in smrtjo. Tri leta je ostala potem sključena na vseh udih. V tej hudi in dolgotrajni bolezni je posebno napredovala v svetosti. Vadila se je v premišljevalni molitvi, pri največjih bolečinah je bila vedno vesela in vdana v božjo voljo. Pogostoma se je spovedovala in s sveto radostjo prejemala presvete Rešnje Telo. Na priprošnjo sv. Jožefa je ozdravela od teh velikih poizkušenj.

Bog ji je nato jel podeljevati posebne milosti. V raznih prikaznih se ji je razodeval in govoril z njo. Tudi Jezusa je večkrat videla. Vedno bolj je napredovala v ljubezni do Boga. Nekega dne se ji prikaže angel in ji rani z ognjeno puščico srce. Mnogo je potem trpela, pa božja ljubezen jo je še bolj dvigala. V svojem 45. letu je napravila iz ljubezni do Boga slovesno in težko obljubo, da bo vselej le to storila, kar je boljše in popolnejše. Veliko je morala potem trpeti radi raznih ljudi, ki je niso razumeli. Da bi jo Bog še bolj utrdil v ponižnosti, ji je pokazal pekel, in sicer tisti kraj, kamor bi bila prišla, ako bi ne bila poslušala glasu božje milosti.

Pri vsem tem pa, da so ji ljudje nasprotovali, jo zaničevali, obrekovali, preganjali, je kljub revščini ter pomanjkanju ustanovila 32 samostanov. Njenih čednosti pa vam nití ne moremo vseh popisati: njene vere, upanja, ljubezni do Boga in do bližnjega, njene potrpežljivosti in krotkosti.

Sedem in šestdeset let stara je ustanovila v Burgos poslednji samostan. Od tam je šla v Albo. Ondi je zbolela in se prav lepo pripravila na smrt. S posebno pobožnostjo je prejela sveto popotnico in umrla dne 4. oktobra leta 1582.

Dragi Marijini otroci! Glejte! Sveti Tereziji je Bog pokazal prostor v peklu, kamor bi bila prišla, ko bi se ne bila poboljšala. Gotovo se vsi bojite smrtnih grehov? Upamo tudi, da se jih na vso moč varujete. Sveta Terezija ni delala smrtnih grehov, a z malimi je lezla v nevarnost, da pade v velike in pride v pekel.

Kako pa sodite vi o malih grehih? Bojte se jih! Iz malega raste veliko! Vsak večer si skrbno izprašajte vest. Napravite si knjižico, da zapisujete vanjo svoje vsakdanje pogoške. To naredite tako, kakor ste v mesecu maju zapisovali svoja dobra dela. Mesto dobrih del pa zapišite vsak dan svoje pogoške. Lahko okrajšate besede in pišite tako, da vas ne bodo drugi razumeli. Toda ne kažite svoje knjižice! Če bi vam pa prišla v roke kaka taka knjižica, ki je last drugih, ne čitajte je! Torej le še naprej si vsak dan zvesto izprašujte vest!

Svoje vsakdanje pogoške pa boste najlažje odpravili, če začnete preganjati enega samega, in sicer tistega najprej, ki se vam zdi največji in ki ga največkrat napravite. Vsakdo naj torej sam pri sebi pomisli, kateri je tisti greh. Ali je napuh ali lenoba ali sladkosnedost ali lažnivost? Pogovorite se tudi s svojim spovednikom o tem, posebno, če si sami niste na jasnem, kje bi začeli. Potem glejte, da trdno sklenete že pri jutranji molitvi, da se boste posebno varovali tistega pogoške. »Trdno sklenem« — recite — »ogibati se vsakega greha, posebno pa tistega, ki mi je prišel že v navado.« Čez dan pa pazite, da tistega greha ne naredite! Če ste ga naredili, se pokesajte in sklenite, da boste vsaj drugi dan bolj zvesti, in prosite Boga, naj vam pomaga. Dobro je tudi, če štejete, kolikokrat ste vsakdanji pogošek napravili. Pri tem si lahko pomagata

z malimi kamenčki. Denete enega v gotov žep vsakokrat, ko ste napravili tisti pogrešek, ki ste ga sklenili, da ga odpravite. Zvečer pa, ko ste si izpraševali vest, se še p o s e b e j izprašajte, kako ste se varovali tistega greha, ki vam je prešel že v navado. Preglejte, kolikokrat ste ga napravili; preštejte kamenčke! Dobro je tudi, če si število zapišete. Potem se prav resno pokesajte in sklenite, da boste prihodnji dan bolj modri. Izmolite tudi kako pokoro, ki si jo sami naložite, in prosite Boga pomoči. Ako seštejete pogreške in jih vsak dan zapišete, boste lahko spoznali, ali se kaj poboljšujete. Tudi svojemu spovedniku dajte račun o tem, kako se kaj vztrajno borite zoper svojo glavno napako.

Dragi otroci! Začnite torej s posebnim izpraševanjem vesti in je vztrajno opravljajte! Veliki svetniki so se pridno vadili v tem in so si na ta način pomagali v sveta nebesa.

Z ljubim Sinom vas blagoslovi — devica Marija!

Škojeloški deklinški Marijin vrtec se žalosti. Veliko veselje vlada v našem Marijinem vrtcu; imamo ljubke igre, nabiramo darove za pagančke, prepevamo lepe pesmice, napravljamo z obhajilnim in angelskim odsekom Jezusu veliko veselja, pa zagrenila nam je to veselje smrt dveh blagih tovarišic. V teku enega meseca je presadila Marija, nebeška vrtnarica, pridno Minko Kalan iz 5. razreda in ljubko Stanko Lavrič iz 3. razreda k sebi v rajske vrtove. V naši žalosti nas tolaži le ta zavest, da sta Minka in Stanka polni blažene sreče, ker že gledate Marijo, najboljšo svojo »mamico«, v nepopisni lepoti. Minka in Stanka, prosite veliko za nas, da bomo vztrajale dobre in stanovitne ter nekoč prišle za vama v nebeški raj po Mariji za večno k Jezusu.

Studenci pri Mariboru. Kateri otrok ne bi rad prebiral Angelčka, ki nudi mladini toliko lepega, nedolžnega veselja, prepotrebni naukovi za čas in večnost? V njem najdete, otroci Marijini, jasen odmev, kako se gibljejo otroci Marijinih vrtcev tudi drugod, kako se vnemajo in tekmujejo med seboj za Marijino

čast in za lepo čednostno življenje. Tudi naš Marijin vrtec napreduje. Tekoče število vseh Marijinih otrok v zapisniku je 77. Pripravlja pa se jih že zopet kakih 15. Tem bomo pripisali po možnosti tudi še nove prvoobhajance. Seveda je bilo tudi nekaj trnja, a tega smo izrvali iz vrtca, pleve je pa veter odpihal. — Shode imamo točno vsak mesec — zadnjo nedeljo. Zjutraj istega dne je skupno sv. obhajilo. Žal, da se še niso vsi privadili rednemu vsakomesečnemu svetemu obhajilu! Gre pa že na bolje, in upanje je, da bo še bolje. Kaj ne, da boste to, dragi Marijini otroci v Studencih, storili Jezusu v čast, Mariji pa v veselje? Odkar imamo Marijin vrtec, vidimo tudi ob nedeljah popoldan še precej otrok v cerkvi. Otroci Marijini studenški, kdaj vas bo pod Marijino zastavo združenih 235, kakor v neki častiti fari na Kranjskem? Priporočajte Marijin vrtec svojim tovarišem, naj stopijo vanj! Pa glejte in prizadevajte si, da boste lepe cvetke v Marijinem vrtcu. To želi vaša nebeška mati Marija, pa tudi vaš katehet.

Hinje na Dolenjskem. Z veseljem smo sprejeli željo in nasvet č. g. kateheta, naj se tudi v naši fari ustanovi Marijin vrtec. Hiteli smo kakor pridne čebelice, da si poiščemo zavetja in pomoči pod varstvom preblazene device Marije. Dosegli smo veliko, saj so sprejeli g. katehet v veliko veselje cele fare dne 25. marca t. l. 110 otrok — 39 dečkov in 71 deklic — v Marijin vrtec. Imeli smo zelo slavnosten spored: govor, sprejem in pete litanije Matere božje. Radost je igrala v srcu nas vseh, ko smo se posvečali Mariji z molitvico »O Gospa moja« — Njej, ki jo imenujemo v lavretanskih litanijah »Roža skrivnostna«. In mi smo postali prave cvetke Marijinega vrtca. Imamo redno vsak mesec shod. Pred in po shodu zapojemo kako lepo Marijino pesmico. Upamo, da nas je Marija vesela, saj ona za Jezusom, »ljubljenjem otrok«, je prva, ki ne dopusti, da bi se nas kdo izgubil in odšel na stranska pota. Z ljubljenim detetom naj nas blagoslovi devica Marija.

Šolarji hinjske fare.

Skrivalnica.

Kje je vrtnar?

Uganke.

Fik, fak, na uno stran je ravno tak. Kaj je to?
(Motovilo.)

Kri nosi, kri tlači, pa krvi nima. Kaj je to?
(Sedlo.)

Kdo zvoni, kadar ni cerkvenika doma?
(Cerkvenik.)

Rešitev naloge v 7.—8. številu.

4	1	4
1		1
4	1	4

Ali: 3, 1, 5

1 — 1

5, 1, 3

Ali: 1, 1, 7

1 — 1

7, 1, 1.

Rešitev rebusa v 7.—8. številu.

Vseh križev se človek privadi.

Posetnica.

Č. Alič

v Kranju

Tale mož je obrtnik. Katere stroke?

Rebus.

I." E 100' 'II." oč P 9
e č aaaaa

Rešitev in imena rešilcev — ki se sprejemajo le tekom 14 dni po izidu lista — v prihodnji številki.)

Imena rešilcev.

Nalogo v 7.—8. številki so prav rešili: Franc, Minka in Katica Kovač v Mali Ligojni; Mici Kern pri Sv. Jedrti; Anton Dovjak, Jesenice-Fužine; Podgoršek Stanko in Vinko v Ljubljani.

Rebus so prav rešili: J. Tomažič iz Vitanj pri Sred.; Slavko in Maks Močivnik v Sevnici; Anica Završnik in Kristina Merkelj, Fužine pri Ljubljani; Krmelj Leopold, Smoldno pri Polj.; Ivo in Karel Schwarz, št. Jurij ob šč.; Šala Fr. in Cuček K., Obrezec; Evgen Zupančič na Vrhniki; Marija Mihev, Marija Strkuš in Frančiška Plazovnik v Šmartnem pri Sl. gr.; Jernej in Janez Kladenšek, Zadobrova pri Celju.

Oboje so prav rešili: Stanko Klapš in Rud. Rauh iz Potokov; Eliz. Počivalšek in Črnetič Marija v Krškem; Štefka Primc in Alma Svoboda v Ljubljani; Ivan in Rozalija Mišvelj v Vodmatu; Marija in Slavko Šorn v Ljubljani; Mici Kasesnik v Celju; Rajko Stojec in Zorka Sodnik v Ljubljani; Rudi Vodušek iz Rakeka; Anton Perger v Podvrhu pri Brasl.; Vagaja Vera v Ljubljani.

Natisnila Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani.